Fremtiden tilhører det samfund, der både tør se udfordringerne i øjnene og indrette sig efter de nødvendige forandringer.
Fremtiden tilhører det parti, der evner at formulere dens krav og at give de rigtige svar.
Fremtiden tilhører de politikere, der kan skabe tillid til, at de ikke af taktiske grunde eller af bekvemmelighed går uden om den nødvendige politik.
Venstre tror på, at det danske samfund har denne vilje til at forandre sig.
Vi ønsker at være det parti, der opstiller de nødvendige mål, og vi foretrækker oprigtighed frem for det gustne og kortsigtede overlæg.
Sådan har det været, når vi var i opposition. Af og til gav det anledning til skuffelser, men vi holdt fast ved vor overbevisning.
Sådan har det været, når vi var i regering. Af og til gav det anledning til besværligheder, men vi blev ved.
Og sådan har det været i det år, der er gået siden sidste landsmøde.
Vi har holdt fast ved nødvendigheden af at rydde op i Danmarks vanskelige økonomiske situation. Vi har understreget behovet for at frigøre og forandre vort samfund, så det kunne møde fremtidens muligheder.
Undervejs måtte vi sammen med vore regeringspartnere og venner tage et folketingsvalg. Det tog vi ikke skade af, tværtimod.
Det bekræftede, at vor linie er rigtig. Det gav større tilslutning både til regeringen og til Venstre.
Vi mødes i dag i sikker forvisning om, at vi ikke blot er på rette vej, men at vi også har en stigende tilslutning fra vælgerne. Vi behøver ikke at se tilbage, at ransage os selv eller at imødese en ørkenvandring.
Vi kan se fremad i forvisning om, at der er brug for vor indsats, og at vi har indflydelse på Danmarks fremtid.
Vi har det sammen med regeringens øvrige partier og Det radikale Venstre.
Firkløver-regeringen er efter valget i januar styrket. Den er ikke en politisk døgnflue, men det faste element i dansk politik. Regeringsskiftet i september 1982 blev ikke blot en kortvarig afbrydelse i et ellers så fast politisk mønster, men begyndelsen til et systemskifte.
Lad os derfor på dette landsmøde bruge vore kræfter på at tale om fremtiden for landet, for regeringen og for Venstre.

Bag Danmarks store økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer ligger et andet og mere grundlæggende problem, som vi ikke må slippe af syne, og som er årsagen til mange af vore aktuelle vanskeligheder.
Sammen med andre vesteuropæiske samfund har vi udviklet en voksende grad af konservatisme i dette ords egentlige forstand.
Vore nationer har svært ved at tilpasse sig en ny tid og dens udfordringer.
Vi har udviklet et centralistisk og bureaukratisk samfund med restriktioner, offentligt formynderi, stærke laugsagtige organisationer og følgelig kun en beskeden plads for fornyelse og personlig frihed.
Vores samfund er præget af angst for fremtiden, hvad enten vi taler om verdens politiske fremtid, dens økonomiske fremtid eller dens teknologiske muligheder.
Vi bruger megen tid på at tale om, hvad vi skal kræve af samfundet og af fællesskabet. Hvad vi skal kræve af organisationerne. Hvad de skal kræve af os. Og hvad vi skal kræve af hinanden. Men vi bruger kun lidt tid på at tale om, hvad vi med rimelighed bør kræve af os selv.
Alt dette er symptomer på vor tids konservatisme, som den stærkest kommer til udtryk i Socialdemokratiet og partierne på venstrefløjen, i dele af organisationsverdenen og hos mange af de såkaldte græsrodsbevægelser.
Derfor holder vi her i Europa fast ved forældede industrier og erhvervsformer. Derfor har vi et arbejdsmarked, der har svært ved at tilpasse sig en ny tids krav. Derfor uddanner vi for mange til fortidens opgaver og for få til fremtidens. Derfor mangler vi evnen til at skabe risikovillig kapital og til at anvende de nye teknologier hurtigt nok. Derfor tør vi ikke give individerne en større personlig frihed.
I en nostalgisk søgen efter tidligere tiders tryghed jager vi de falske løsninger. Derfor er den verdensøkonomiske krise ved at blive en europæisk krise, mens USA og de nye industrilande i andre verdensdele er ved at overhale os. Derfor taber Europa i politisk indflydelse.
Danmark må ligesom de øvrige europæiske lande se denne udvikling i øjnene og gå den i møde. Vi må genfinde den balance mellem individet og fællesskabet og mellem friheden og trygheden, som er forudsætningen for, at vi kan genvinde evnen til at præstere økonomisk vækst, til at etablere ægte social sikkerhed og til at generobre troen på fremtiden.
Firkløver-regeringens politik må også i de kommende år bygge på denne

grundlæggende filosofi, som den har gjort det siden
september 1982.
Regeringssamarbejdet har ikke kun til formål at rydde op eller genoprette, men at genskabe et samfund med netop disse kvaliteter.
Det er derfor, regeringen har lagt vægt på at styrke den personlige frihed. På at styrke det private erhvervsliv.
På at styrke forskning og uddannelse. På at begrænse det offentlige formynderi og de store offentlige udgifter. På at afvikle erhvervssubsidier. Og på at sætte en grænse for organisationstvang og organisationsindflydelse.
Det er derfor, vi ønsker at gennemføre en række store reformer.
En modernisering af den offentlige sektor, som gør den tilpasningsduelig, decentraliseret, effektiv og menneskelig.
Et forsknings- og teknologiudviklingsprogram til afløsning af de traditionelle erhvervsstøtteordninger.
En pensionsreform, der styrker den enkeltes bidrag til sin egen alderdoms sikring, og som skaber større opsparing og mere risikovillig kapital.
En dagpengereform, som styrker forsikringsprincippet og giver arbejdsmarkedets parter et større ansvar for konsekvenserne af forkerte dispositioner.
En reform af arbejdsmarkedsuddannelserne, som sikrer, at de får et indhold, som bedre passer til fremtidens teknologier og behov.
En skattereform, som forenkler og baner vejen for en lettelse af det indkomstskattetryk, der i dag er for højt og derfor berøver mange interessen for og lysten til at dygtiggøre sig og at gøre en ekstra indsats.
Gennem disse reformer skal vi give de enkelte mennesker bedre

mulighed for at klare sig selv i fremtidens samfund. Selvhjulpenhed er den mest sociale politik af alle.
Gennem disse reformer skal vi give de enkelte mennesker større frihed og større indflydelse på de politiske begivenheder.
Tilsammen skal de bidrage til at genskabe troen på, at der i vort samfund er en fremtid for den enkelte, som det er værd at arbejde for og at stræbe imod.
Det er en politisk opgave, som kan fylde resten af dette årti, som det fyldte to årtier at skabe 50'ernes og 60'ernes velfærdsstat, og som det fyldte to årtier at tilvejebringe

det politiske og kulturelle systemskifte i begyndelsen af dette århundrede.
Det, vi taler om, er, hvordan de liberale idéer og principper kan blive de bærende for den politiske udvikling i Danmark i næste generation.
Venstre har derfor en åbenbar forpligtelse til at gå i spidsen for den nødvendige indsats.
Vi må i det daglige politiske arbejde i regeringen, i folketinget, i kommunalbestyrelserne, i amtsrådene og i vore egne foreninger aldrig glemme disse overordnede principper.
Det er ikke ligegyldigt, hvordan den økonomiske genopretning finder sted. Den må bygge på den liberale markedsøkonomis principper.
Det er ikke ligegyldigt, hvordan den personlige og sociale tryghed genoprettes. Det må ske på grundlag af den enkeltes frihed og ansvar over for sig selv, sin familie og fællesskabet.
Vi skal være praktiske folk, men vi skal ikke være pragmatiske.
Vi skal være kompromisberedte, men vi skal ikke være holdningsløse.
Vi skal være frisindede, men vi skal ikke være idéforladte.
Vi skal fremfor alt til stadighed erindre, at alt, hvad vi foretager, må bedømmes ud fra, hvordan det påvirker forholdet mellem den enkelte og fællesskabet. Begge dele er uundværlige. Ingen af dem må undertrykke den anden.
I et samfund, hvor alle politiske beslutninger alene dikteres af individets interesser, bliver der kun egoismen tilbage.
I et samfund, hvor alle beslutninger alene dikteres af fælles skabets krav, bliver der kun utåleligt formynderi og mangel på liv og fornyelse til overs.
Det er denne vigtige balance, vi skal være med til at skabe, og som alt for længe har manglet. Det er her, Venstres syn på det nære samfund, på uddannelse, på den økonomiske politik og på de folkelige og kulturelle værdier skal gøre deres nytte.
I en tid, hvor den politiske interesse koncentreres om personer - og ofte om meget få personer - på den politiske scene, er det vigtigt for os også at bruge kræfter på de idéer og idealer, der bør lægges til grund for vores politiske indsats
Venstre har heldigvis nok af begge dele. Det er derfor, vi i disse år indtager en central politisk placering. Det er også derfor, vi vil beholde den Ved fælles hjælp.